



IZZINĀT SEVI IR IZZINĀT PASAULI...

Ceļš ved uz augšu...

Kaut neredzu pakāpienus,
savu nākotnes ceļu zinu...
Es eju tālāk, kāpju augstāk...
Prāts piekļūst un klusi vēro,
laika metus nesteidz zīmēt...
Tikai aptuvenas kontūras
noslēpuma pārklājs atsedz...
Ir gan jaunais, gan vecais,
gan skaļais, gan klusais...
Viss ir tā, kā tu vēlies redzēt,
ir tikai tas, ko tu izvēlies just...
• Zanda IvaNova (Vītola) •



2017. gada janvārī

dienasgaismu ieraudzīja Maijas avīzīte SIRDSPRIEKŠ. To joprojām tāpat, kā visas pārējās var izlasīt - <https://laisma.1w.lv/1282-s-i-r-d-s-p-r-i-e-k-s/>

Šobrīd pie SAVIEM lasītājiem SIRDSPRIEKŠ dodas 100. reizi. Apaļie skaitļi vienmēr liek mazliet atskatīties, pavērtēt, izdarīt secinājumus... Tā arī šoreiz jau kādu laiciņu stāvu krustcelēs un nevaru izlemēt, vai turpināt radīt šo avīzīti. Man tas sagādā patiesu Prieku, bet pēdējos gados maz saņemu atgriezenisko saiti, kas man dotu iedvesmu un pārlicību, ka avīzīte tiek lasīta. Man ir ļoti svarīgs rakstītais Vārds, bet saprotu, ka ne visiem tā ir. Varbūt vajadzētu avīzītes tekstus ierunāt, kā jau dažas reizes kaut kad agrāk esmu darījusi?... Varbūt ko citu jaunu izdomāt?... Kā Jums šķiet, vai SIRDSPRIEKAM jāturpinās?

Ar mīlestību un pateicību – **Maija**



Tik bieži šķiet, ka ar pasauli kaut kas nav kārtībā, ka cilvēki kļuvuši ne tādi kā senāk, ka pats esi pilns ar melnumiem... Un tā vien gribas domāt, ka Dievs pieļāvis kļūdu pēc kļūdas radot šo pasauli, cilvēkus un mani. Bet vai tā ir? Vai nosodām rakstnieku par to, ka viņš radījis savu stāstu un tā varoņus tieši tādus kādi tie ir? Vai vainojam un nosodām pašus stāsta varoņus? Mēs lasām grāmatu, skatāmies filmu un līdzpārdzīvojam, pieņemot, ka

stāsts un notikumi, un tēli ir tādi kādi tie ir. Ja tie būtu savādāki, šis stāsts nemaz nebūtu iespējams. Vai mēs gribētu lasīt grāmatas, skatīties filmas, kurās atkārtotos viens un tas pats sižets? Vieni un tie paši notikumi, vienas un tās pašas laimīgās beigas... Vai varbūt - viena un tā pati drāma, komēdija vai šausmu filma. Romāni un filmas mūs saista tieši tādēļ, ka stāsti ir dažādi, varoņi, tēli ir dažādi, katrs ar savu raksturu, savu pieredzi, domām un sajūtām, katrs ar savu dzīvesstāstu. Un no grāmatas pirmās līdz pēdējai lappusei mēs sekojam līdz viņu dzīves gaitai, izprotot kā šis tēls kļuvis tāds kāds tas ir un kādēļ piedzīvo to, ko piedzīvo. Ar mums pašiem un mūsu dzīvi ir grūtāk. Mēs vienkārši nespējam paraudzīties uz sevi un pasauli gana plaši un bez saviem prāta un emociju filtriem. Ir grūti ieņemt vērotāja vietu un saskatīt visas savu domu, rīcību, izvēļu likumsakarības, kas novedušas mūs līdz brīdim, kurā šobrīd atrodamies. Ja izņemtu kaut vienu notikumu no mūsu dzīves, ja izmainītu kaut vienu pieņemto lēmumu, mūsu dzīve ieņemtu pavisam citu kursu un nav teikts un solīts, ka labāku. Mēs esam tur, kur mums jābūt, tur, kur paši apzināti vai neapzināti esam atnākuši. Zinot to un esot te un tagad, varam apzināti izdarīt izvēli - kurā virzienā tālāk doties, kurp virzīt un vadīt savu dzīvi.

Madara - *Dvēseles piezīmes*

Dziesma, ar ko tu sācies

Patiesību vārdos izteikt nevar. Patiesība ir plašāka par vārdu formām. Taču tas nemazina centienus ieraudzīt sevi atbildēs uz jautājumu: KAS es esmu?

- TAS;
- Tas, kurš uzdod jautājumus;
- Tas, kurš meklē atbildes;
- Tas, kurš vēro meklēšanu;
- Apziņa, kas vēro apziņu;
- Dievs, kas meklē Dievu;
- Pats savas pasaules radītājs.

Tas, Apziņa, Dievs, Pats. Un nav jau "vai nu, vai nu", un arī "gan, gan" nav. Viens IR otrs. Un otrs IR viens. Viss ir viens. Viss ir viens un tas pats.

Izzināt sevi ir izzināt pasauli. Un tad izteikt sevi dziesmā, ziedā, ābelē, mežā, vējā, sirdī, Saulē, Pasaulē.

Gints Barkovskis

Es gribu būt pienene,
kuru neviens nedāvina,
kura var pļavā ziedēt,
sarunāties ar sauli,
sajust zvaigžņu gaismu naktī,
un pavasara rasu uz savām lapām.
Es gribu būt brīva, nesavaldāma,
kā saule, kas smejas,
kā vējš, kas ziedus glāsta.
Lai rožu dārzs paliek savā vietā,
es izvēlos būt pļavā,
kur ziedi sapņo un dzied,
kur katra diena ir jauna piedzīvojuma
stāsts.

Marte Līce



Vai tu zini kā smaržo mākoņi?

Pēc mīlestības.

Katru dienu tie ir citādi.

Ir dienas kad tie ir silti un smagi, pilni ar neatdotajiem pieskārieniem. Rāmi, tumši raida klusas nopūtas. Tad sāk līt.. un zeme smaržo pēc spirtuma.

Vēl tie mēdz būt balti, pūkaini. Mīlīgi lidinās pa zilo debess jumu kā sapņotāji, kas tā vien aicina sev līdzi, pāri pasaulei. Pasaulei kura smaržo pēc pavasara, silta vēja, bērzu skarām un pirmajiem sniegpulksteņiem plaukstās.

Vakaros, kad saule sarkst rietēdama, arī mākoņi nez kāpēc pietvīkst maigi rozā zefīra toņos, un tajos raugoties rodas sajūta par mājām - tur debesīs. Vien lakstīgalas treļļi ievziedu krūmā atgriež zemes sajūtā, ka arī šeit ir labi.

Un tad ir tie vieglie. Tik liegi un maigi kā dūnas, tik tikko saredzami. Tu zini ka tie ir, sajūti to esību, bet nemeklē ar acīm, jo sirds jau zina.

Ir dienas kad debesis ir bez mākoņiem, bet to smarža ir sajūtama kūstošā sniegā, miglā, rīta rasā, putekļu vērpetēs vai karstas piparmētras tējas krūzē agrā rītā.

Mākoņiem ir mana mīļotā cilvēka smarža. Tagad es to zinu. Un atveru logu....

Daiga Kajone



DAUDZ LAIMES

Šodien ir manas dzīves pirmā diena. Es turu to rokās un iztaustu, izsmaržoju. Vakardiena ir norietējusi, rītdiena vēl nav uzaususi. Es esmu šeit, tagad. Un manī ir daudzu dzīvju pieredzes.

Tās mani ir veidojušas, pat, ja neatminos, šobrīd vēl neatminos, kā tieši. Atceros tikai mirkļos, kad piepeši svešniekā zinu savējo. Tad, kad no kaut kā ir paniski, teju nepamatoti bail, kaut kas neizturami sāp, vēl kas šķiet tik ļoti pazīstams, vēl kas rādās tāds, kas nekad nav jāmācās no jauna - viss iekšā zin precīzi, kā lietas darāmas.

Un tomēr šī ir manas dzīves pirmā diena. Es raugos visā ar tukšu, pilnu, tukšu dziļumu un interesi. Es vēroju, es vienmēr vēroju.

Un šajā pirmajā un vienmēr vienīgajā dienā viss, ko es patiesībā redzu, ir tikai mīlestība. Pārējais ir melna augsne, skarba gultne, kur plūst.

Es piedalos un vienlaikus neiesaistos. Es dzīvi esmu šajā dienā un tomēr ārpus tās. Es esmu viss, kas bija, ir un būs. Un vienlaikus es esmu tikai šī viena diena.

Daudz laimes pirmajā dienā,

ININ

Un ja nu tu zini

Kā tas ir

Par gaismu būt
Un ja nu tevī
Notiek it viss
Tās domas tevī peld
Tas nemiers tevī
Tēlus veido
Un ja nu tu pats
To visu radi
Un piedzīvo
Un sajūti
Pats sevi vēro
Zelta griezumā
Un nav neviena cita
Vien tas
Ko pats tu izgaismo ...

Marika Višņevska



100...

Sūti arī savus radošos darbiņus,
ieteikumus un pārdomas līdz katra mēneša
25. datumam!

E-pasts:

reinvalidemaija@gmail.com

Ar mīlestību, pateicību un prieku
fotografēja, rakstīto savāca un šo radīja

Maija Reinvalde Mazsalacā

pa pilienam vien pil gaisma

un es topu pilnāka un pilnāka sajūtu
atklāsmju
ceļa putekļos pagurušu pēdu
un acīm
kad tās saredz aizvien skaidrāk no tā
ko vispār
nesaredz redze
pa pilienam vien pil gaisma
un manī saplūst un saplūst skrejoši mākoņi
ziedošas galotnes
neiztērējamas krāsas un
sargājami ezeri

Maija Laukmane